

Καμμιά φορά έβγαιναν έξω στά χαλικάκια και τὰ κρόκαλα για νὰ λιαστούνε λίγο. Βουτούσαν τὸ κεφάλι στῆς λίμνης τὸ νερὸ καὶ ρίχνανε νεράκι στὸ κορμί τους. Κι' ἀνάδευαν τὰ λευκά φτερά καὶ πλενότανε τὸ σῶμα!...

Τί σῶμα!... Τί φτερά!... Ποιάς νύφης τὰ ἀσπρόρρουχα εἶνε τόσο λευκά, καὶ ποιᾶς κυρίας τὸ κορμί τόσο πλυμένο, τόσο ὠχρόλευκο καὶ παχουλό;... Καὶ κουνούσαν καὶ τὴν οὐρά τους καὶ τίναζαν τὰ φτερά, κι' ἀφήνανε καὶ μιὰ φωνὴ σὰν νὰ τὸν προκαλοῦσαν, σὰν νὰ τὸν περιγελοῦσαν:

— Κουά... κουά... κουά...!

— Σίγουρα κοροϊδεύουνε μ' ἐμένα! ἔλεγε ὁ Τσικνιάς.

Καὶ ἔπειτα τοὺς ἔλεγε σὰν θυμωμένος:

— Στὸ φρούραρχο, μωρὲς, νὰ πᾶτε, σ' ἐκείνον νὰ τὰ πῆτε αὐτά!... Ἐγὼ κοροῖδο τῶν Τούρκων δὲν εἶμαι! Ἐμένα μὲ λένε Δημητρὸ Τσικνιά καὶ θὰ σᾶς τὸ δείξω καμμιά μερὰ.

Καὶ τὸ ἔδειξε.

Ἐτυχε πάλιν νὰ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα σκοπός. Ἡ πάπιες πλήθος μεγάλαι κι' ἀπέραντη σειρά στὴ λίμνη. Τὰ ἦσαν χρυσωπά καὶ πορτοκαλλένια ἀπὸ τὴν ἡλιόγεμα καὶ ἡ λίμνη σὰν μιὰ μεγάλη σουπιέρα, γεμάτη ἀπὸ σουπὰ ὀρνίθων, χρυσὴ ἀπ' τ' αὐγολέμονο.

Καὶ τὸ χειρότερο, πάλιν οἱ ἄνδρες ἐπεινοῦσαν, πάλιν καθυστεροῦσαν ἢ ἐφοδιοπομπή.

— Ἐτσι μοῦρχεται νὰ βουτήξω τὸ ψωμὶ μου μέσα στὸ νερὸ, ποῦ εἶνε σὰν ζωμὸς, σκέφθηκε ὁ στρατιώτης.

Καὶ πάλι ἡ πάπιες περάσαν καὶ ξαναπεράσανε μπρός του, σὰν ἰσπανικὴ ἀρμάδα. Μερικὲς ἔβγαν ἔξω στὴν ἀκρολιμνιά. Μιὰ τὸν πλησίασε πολὺ, τσιμπολογώντας ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ καὶ τίναζε καὶ τὸ φτερά της.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀκριβῶς ὁ σκοπὸς στρατιώτης ἐσκέπτετο καὶ ἔβγαζε καὶ ἀποφάσεις:

— Ποῦ ἀκούστηκε ποτὲ αὐτὸ σ' ἐμπόλεμο κατάστασι, νὰ ζῆ ἐν εἰρήνῃ ὁ στρατὸς μὲ τὶς πάπιες τοῦ ἐχθροῦ! Αὐτὸ δὲν εἶνε συμπεριφορὰ ἀπέναντι ἐχθροῦ. Αὐτὸ εἶνε προδοσία, ἀνοησία, κουταμάρα πρώτης τάξεως. Κάτι πιὸ κουτὸ κι' ἀπὸ τὶς πάπιες!... Καὶ τί πάπιες εἶν' κι' αὐτὲς ἢ ἔρημες, κουκουναροθρεμμένες. Σὰν ἡγουμένισσες καμαρωτές...

Ἀλλὰ ὁ ἔνδοξος στρατὸς, ποῦ πῆγε κυνηγώντας τὸν ἐχθρὸ ὡς τὴν Μπίγλιστα, ἐδῶ ἀπ' ἔξω, καὶ κάθε ἡμέρα μάχεται μ' αὐτὸν, δὲν θ' ἀνεχθῆ βεβαίως προσβολὲς ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὶς πάπιες. Θὰ τὶς περάσῃ καὶ τοῦτες μὲ τὴ λόγχη του καὶ θὰ τὶς ψῆσῃ νὰ τὶς φάῃ μὲ τοῦ πολέμου τὴ φωτιά!...

Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ Τσικνιάς, ἡ πάπια ποῦ ἦταν πιὸ κοντὰ του, βρέθηκε καρφωμένη στὴ λόγχη του ἀπάνω.

— Ζήτω ὁ ἔνδοξος καὶ νικητὴς ἑλληνικὸς στρατὸς! ἐφώναξ' ὁ φαντάρος.

Καὶ ὡς ἀπάντησις στὴν θριαμβευτικὴν αὐτὴν τοῦ νικητοῦ στρατοῦ κραυγὴν, ἦλθε μιὰ ἄλλη φωνὴ, ὀξεῖα καὶ ἐπιτακτικὴ ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποῦ ἦταν τῆς ἀποθήκης τὸ γραφεῖο.

— Τί στάσις εἶν' αὐτὴ, σκοπέ;

Ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς ἐφόδου, ποῦ περνώντας, εἶχεν ἀνεβῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπάνω στὸ γραφεῖο.

— Παράδωκε σ' ἕνα συνάδελφό σου τ' ὄπλο σου, τοῦ εἶπε, καὶ πήγαινε μὲ τὸν λοχία πάνω, στὸ Φρούραρχεῖο.

* * *

Ὁ φρούραρχος, ὁ μακαρίτης ὁ Νταλιάνης, εἶχεν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμπρός του τὸν πίνακα τῆς ἐβδομαδίας τροφοδοσίας τῶν ὀρνίθων.

«Δευτέρα: Ἐνα... κατ' ἄνδρα, ρόφημα μὴδὲν, μὴδὲν, δεῖπνον μιὰ ρέγκα».

«Τρίτη: Μισὴ μερίδα... του. Ρόφημα τσάι μὲ ἄλλο...»

χαρὶ, γεῦμα τυρὸς, δεῖπνον ἐλαίαι καὶ χαλθᾶς».

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ ἀγανάκτησις του κατὰ τῆς Ἐπιμελητείας δὲν λεγότανε. Ἐσφιγγε τὴ γροθιά του καὶ τὴ χτυποῦσε ἀπάνω στὸ τραπέζι μὲ θυμὸ:

— Τοὺς παληανθρώπους, ἔλεγε, κάθονται καὶ διασκεδάζουν αὐτοὶ στὸ δρόμο καὶ ἀφήνουν τοὺς ἄνδρας νηστικούς!... Καὶ μεθαῦριο εἴμεθα γιὰ ἐκκίνησι κατὰ τῆς Κορυτσοῦς!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ φέραν τὸν Δημήτριο Τσικνιά, τοῦ Παντελεήμονος, ἐκ Καρπενησίου.

— Τί ἔκαμεν αὐτός;

— Καμάκιζε τὶς παπῖες!...

— Μὲ τὸ μπαρντόν, κύριε φρούραρχε. Μόνον μιὰ πάπια καμάκισα τούρκικη, ποῦ ἦρθε... αὐτοπροαιρέτως. Μοναχὴ τῆς, δηλαδή...

Ἐθύμωσεν ὁ φρούραρχος:

— Δὲν ντρέπεστε, μωρὲ! Στρατὸς εἶστε, μωρὲ, ἐσεῖς ἢ πλιατσικολόγοι;... Βρῆκε θὰ πῆ ὁ κόσμος γιὰ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ;!... Πῶς εἶν' στρατὸς κλεφτοκοττάδων;... Στρατὸς εἶνε αὐτὸς χωρὶς πειθαρχία καὶ σεβασμὸ πρὸς τὰς διαταγὰς, ἢ εἶνε μπουλοῦκι καὶ παληασκερο;... Καὶ μὲ τέτοιον ἀπειθάρχητο στρατὸ κι' ἀντάρτη, πῶς θὰ πολεμήσουμε, μωρὲ, μὲ τὸν ἐχθρὸ;... Μωρὲ, δὲν ἔμαθες ποτὲ ἐσύ, πῶς ἢ ἔλλειψις τῆς πειθαρχίας εἶνε ὁ μεγαλύτερος γιὰ τὸν στρατὸ ἐχθρός;...

Κινήθηκε λιγάκι ὁ Τσικνιάς.

— Ἐχετε δίκιο, κύριε φρούραρχε. Ἡ ἀπειθαρχία εἶν' ἐχθρός, ἀλλὰ μήπως ἡ πείνα εἶνε σύμμαχος;

Καὶ ἔπειτα, μὲ μιὰ φωνὴ βαθειά, βραχνή, φωνὴ ἀλλοιώτικη, σὰν νάβγαине ἀπὸ τὰ ἄδεια καὶ ἀβυσσαλέα σωθικά του, φώναξε:

— Τρεῖς ἡμέρες ἔχω νηστικός, κύριε φρούραρχε, καὶ θὰ φυλάω τῶν μπέηδων τὶς πάπιες;...

Ὁ Νταλιάνης, ποῦ ἦταν ἄνθρωπος λογικὸς καὶ εὐγενὴς, κατάλαβε.

— Καλὰ, ἀφήστε, εἶπε στὸ λοχία, τὸν στρατιώτη. Γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ τὸν συγχωρῶ καὶ κάλεσε, σὲ παρακαλῶ, τὸν ὑπασισητῆ μου.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε σὰν ἦλθεν ὁ ὑπασισητῆς. Ἄντὶ νὰ περιορίζουμε τοὺς φαντάρους μας ἐμεῖς καὶ ν' ἀφήνουμε ἐλεύθερα τῶν Τούρκων τὰ πουλερικά, καλύτερα νὰ γίνῃ τὸ ἀντίθετον.

— Δηλαδή, κύριε ταγματάρχα;

— Δηλαδή, νὰ ἐκδώσουμε μιὰ νέα διαταγή. Νὰ περιορισθοῦνε τῶν Τούρκων τὰ ἀφθονα πουλερικά καὶ νὰ δοθῇ ἐλευθερία στοὺς φαντάρους!... Ὁ στρατὸς δὲν ἦρθε ἐδῶ ἀπάνω γιὰ νὰ γίνῃ ἀσκητῆς, ἦρθε νὰ πολεμήσῃ!...

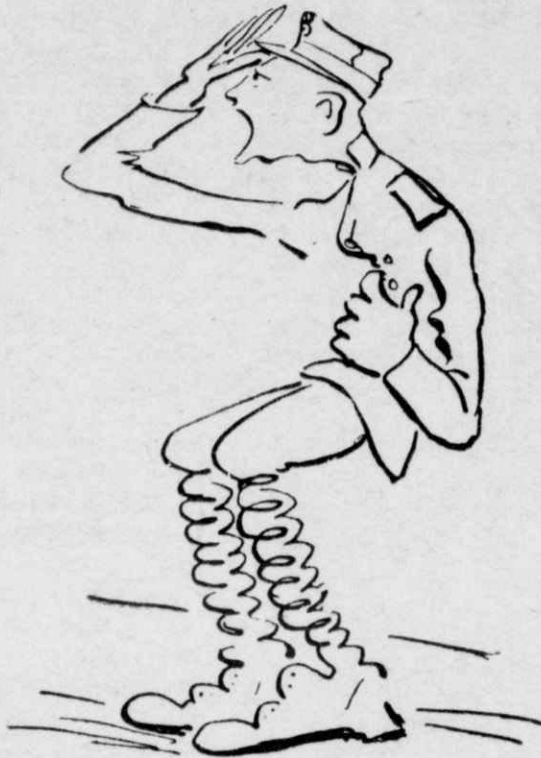
Κι' ἀφέθηκε μὲν ἀπὸ τότε ὁ στρατὸς ἐλεύθερος, ἀλλὰ κλειστήκανε ἡ πάπιες σὰν καλογρηές!... Οὐδὲ πουλὶ πετούμενο δὲν ξαναφάνηκε στὴ λίμνη.

— Ἄει στὴν ὀργή, εἶπεν ὁ ἥρωας ὄλων τούτων, ὁ Τσικνιάς. Πρῶτα εἶχαμε μιὰ παρηγοριά ὅτι τὶς θλέπαμε, τώρα τὴ χάσαμε καὶ τούτη!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ ΟΙ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ὁ Ἀμερικανὸς φυσιολόγος Ντίβητ ἀνεκάλυψε τελευταίως, στηριζόμενος ἐν ἐπισημοῦς διάφορες στατιστικὲς, ὅτι οἱ μακροβιότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς Ἰρλανδίας. Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη αὐτῆ τοῦ Ντίβητ, στὴ μακροβιότητα τῶν Ἰρλανδῶν συντελεῖ πολὺ τὸ κλίμα καὶ ἡ τακτικὴ ζωὴ τῆν ὀποίαν διαγούν. Ὑπολογίζεται ὅτι μεταξὺ 10 θανάτων, οἱ 6 ἐπέρχονται ἐν ἄνθρώπους ἡλικίας 95 - 105 ἐτῶν, τὸ δὲ 1924 ἀπέθανον 1523, ἐκ τῶν ὀποίων οἱ 400 ἦσαν 90-120 ἐτῶν.

— Πεινάμε, κύριε φρούραρχε!

— Ἄν τὸ φαντασθῶν...